

Разказът-обвинение-молба изразява не само възмущаващото се безсилие, той изрича и желание за обяснение на ставащото и за освобождаване от магията, която е принципно нееднозначна. И в случая магията е осъществяване на власт, без съгласието за подчинение, т.е. магията на музиката безпрекословно, завоевателски подчинява всички (а може би и всичко и тогава героят музикант е подобен на Орфей), прави с хората каквото си иска, прави ги други

Но в „Луд гидия“ се изиявява и един от естествените аспекти на неразбирането и неговият резултат – заклеймяването, определянето на това, което не може да бъде разбрано като нарушение, като зло, дори когато в магията е налице удоволствието от безсъзнателното отдаване на танца. Другият резултат от неразбирането е желанието някой да постанови разбиране по скалата „добро–лошо“.

Всички пластове и групи в общността са засегнати, жертви са на тази магия, на обсебващата с музиката танцуваща лудост.

Още самото заглавие на текста поставя младия музикант в определена рубрика – за другите той е луд, т.е. извън някакво разбиране за нормалното, изолиран от света на обвинителите. Целият набор от синонимни на „луд“ думи настоява на мрака, на тъмното (умопомрачен), на наличието на грешка, на нещо сбъркано (умопобъркан), на болестта (душевноболен) и т.н. В конкретиката на заглавието лудостта е повече безразсъдност, буйство, неблагоприятие и се разполага във формата на „луди-млади“.

Все пак на масовото съзнание е известно, че лудият от гледна точка на исляма е позитивно белязан от бога човек. Но дефинираната се като нормална, превърналата се в мярка за нормалност общност иска този човек, който е музикант във и за себе си, да бъде наказан, да бъде затворен в тишината на несвиренето – да бъде изолиран от себе си, да му се наложи забрана за себеизява.

Магията на музиката блокира всекидневието и в кадрите, описващи битови действия, е повече от показателно, че обвинителният разказ говори за загубили ума си жени, но не и мъже. А жените са видени като жетварки, перачки и готвачки, т.е. моми, невести, баби – фигури, които покриват живота в неговата разгърнатост във времето, в трансформативното отливане на възрастите. Конфронтацията „млади–стари“ обаче се осъществява чрез музиканта и съдията и може да бъде интерпретирана и като съперничество, борба за власт между мъжете, които за даден етап на традиционната култура са нейни единствени притежатели. Така текстът разполага младия и стария мъж единствено в сферата на над-всекидневното.